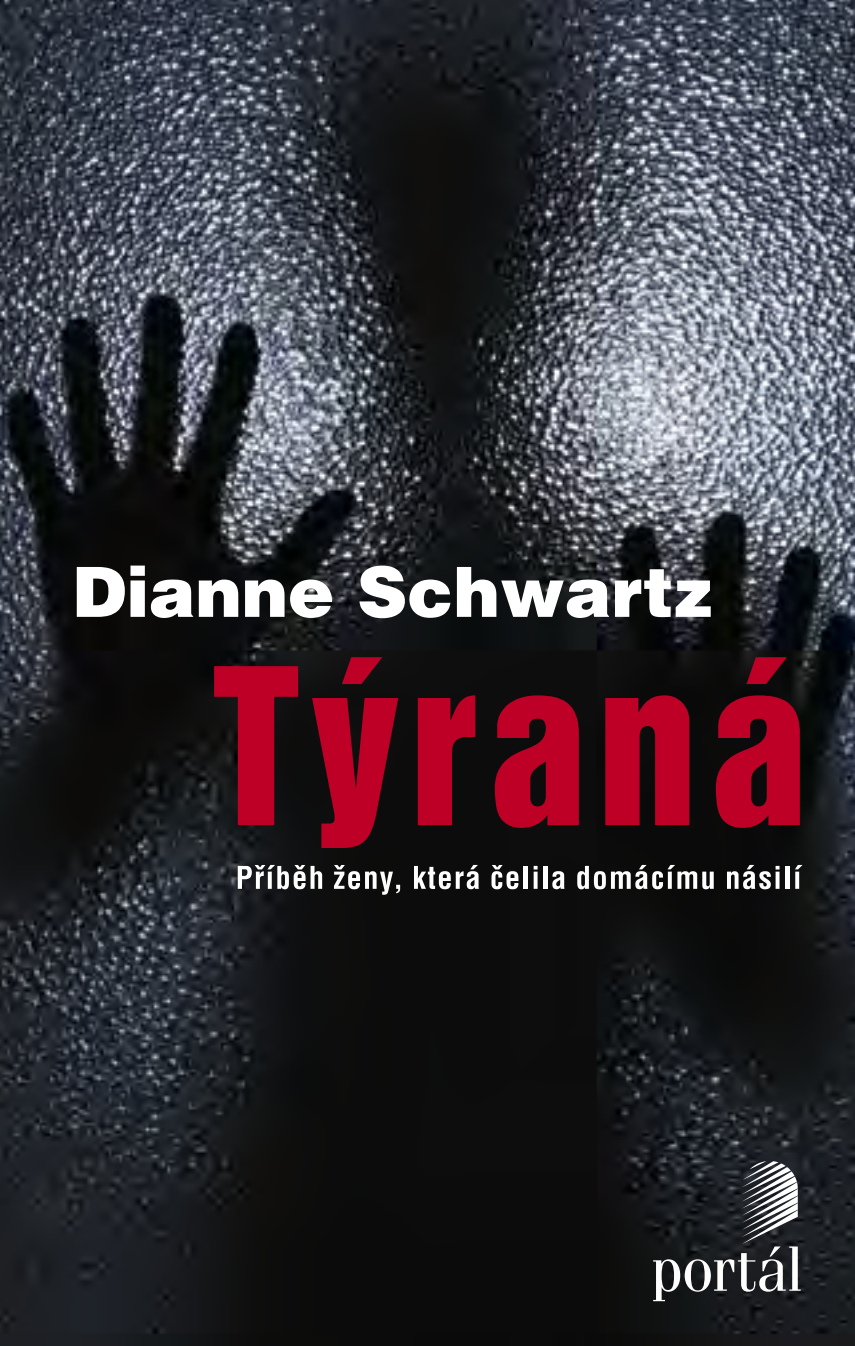

Dianne Schwartz

Týraná

Příběh ženy, která čelila domácímu násilí

Dianne Schwartz

Týraňá

Příběh ženy, která čelila domácímu násilí

Původní anglické vydání *Whose Face Is in the Mirror?:
The Story of One Woman's Journey from the Nightmare
of Domestic Abuse to True Healing* vyšlo v Hay House, Inc.
Copyright © 2000 by Dianne Schwartz
Originally published in 2000 by Hay House, Inc. USA

České vydání:
© Translation Linda Bartošková, 2011
© Portál, s. r. o., Praha 2012
ISBN 978-80-262-0659-0

Věnuji svému nebeskému otci a andělům, kteří mi pomáhali při psaní této knihy. Davidovi, který mi ukázal, co znamená skutečná a bezpodmínečná láska.

Svým dětem, které mě nepřestaly milovat
přes všechny mé chyby a špatná rozhodnutí,
jichž jsem se v minulosti dopustila.

Své tetě Lois Hauberové, která je mým andělem zde na Zemi.

Všem obětem domácího násilí.

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji nakladatelství Hay House za to, že se mého příběhu ujalo.

Také Nancy Christie, která mě naučila být lepší spisovatelkou a dala mým slovům větší smysl.

Svému agentovi Marku McCutcheonovi z Agency One za to, že mému rukopisu věřil. A Jillanne Kimble, která mě k němu dovedla.

A doktoru Robertovi Mosbymu z Gestalt Institute ve Phoenixu. Děkuji vám, že jste mi zachránil život.

PŘEDMLUVA K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Otevíráte knihu, která je především upřímnou a otevřenou zpovědí ženy, která se zapletla do vlastních tenat. Nenechte se mýlit názvem, nebyla jen týraná, ale taky tyranizující. Stejně tak její muž nebyl jenom tyranem, ale současně i obětí démona, kterého jsme si zvykli nazývat domácím násilím. Na knize mě mile překvapilo, že sama „týraná“ autorka si svůj podíl na celé věci dobře uvědomuje a je schopna jej přiznat nejen sama sobě a svému terapeutovi, ale také ostatním týraným ženám a jiným potenciálním čtenářům nejen v Americe. Upřímná sebekritika vlastních slabostí, které podle všeho vedly k tomu, že nechala celý problém dojít tak daleko, je skutečně obdivuhodná. Neoslabuje přitom nikterak sílu její výpovědi, naopak. O to víc musí čtenář soucítit s její bolestí, o to víc jej fascinuje hrdinství, s jakým se dokázala situaci postavit.

Autorka velmi otevřeně líčí dynamiku vzájemného vztahování se dvou lidí, jejichž životy ovládlo násilí a perverze. Čtenáře příběh pohltí do takové míry, až se sám cítí ponižovaný a bezmocný, ale nachází u sebe i rysy potenciálního tyрана. Jsou to totiž dvě strany jedné mince, spojené nádoby. Kdo nezažil nervozitu a rozladění z toho, že věci nejsou podle jeho představ? Kdo by rád nezměnil druhého k obrazu svému, kdyby to šlo?

Čtení proto inspiruje také k četným otázkám. Co člověka vede k tomu, aby se choval hrubě a násilnický k osobě, která by mu měla být nejbližší a na níž by mu mělo maximálně záležet? Není neobvyklé, že právě k těm nejbližším si dovolíme věci, které bychom si k cizím nedovolili. Situace, kdy se pohádáme se svou polovičkou a cítíme se být nuceni jí škodit, známe přece každý. Co nás k tomu pudí? Potřeba testovat vztah? Je to nahromaděná frustrace, nebo touha mít v tomto nejistém světě aspoň něco jistého? Vládnout aspoň v oblasti svého teritoria, když už jsme všude jinde nuceni se přizpůsobovat?

Právě potřeba ovládání druhého je tím, co měli oba protagonisté příběhu zřejmě společného, a já si troufám říct, že nikomu z nás to není zcela cizí. Neboť žít skutečně svobodný život, nenechat se svazovat žádným klišé ani obecně uznávanými pravidly a dovolit stejnou svobodu ostatním, to je opravdové umění, kterého je málokdo schopen.

Příběh je však líčen jenom z jednoho pohledu, z pohledu autorky-oběti, proto knize chybí plasticita. Líčené vnímá čtenář jako realitu, nikoli jako jeden z jejích možných výkladů. To je trochu na škodu. Zajímalo by mě, co by o tom všem vyprávěl John. Ovlivnění textem bychom nejspíš neměli tendenci pokládat jeho výpověď za důvěryhodnou, ale proto ještě není bezcenná.

Autorka bohužel podléhá zjednodušující tendenci diagnostikovat násilníka a označit jej za někoho, komu je prostě nutné se vyhnout a tím se celý problém vyřeší. Je to ale jediné možné řešení? Pro Dianne jako protagonistku příběhu, v situaci, kdy jí šlo o život, zřejmě to nejsprávnější. U Dianne jako autorky knihy bych uvítala větší schopnost nahlédnu v tomto momentě.

Líčení toho, jak probíhala její psychoterapie, dokresluje zajímavým způsobem celý příběh, objasňuje laikovi, jak může terapie

pomoci objevit v sobě novou osobnost, změnit dosavadní život..., současně však ve mně budí jisté pochybnosti a četné otázky – bylo nutné udělat z autorčiných rodičů zákeřné stvůry, jejichž jedinou omluvou je vlastní neutěšená osobní historie? Není to poněkud černobílé? Jakým právem je klientka souzena za svoji naději ve změnu, které by měla být podle vší logiky žádoucí a chtěná? Jak může terapeut pracovat s někým, komu tak nedůvěřuje, jako Bob nedůvěřoval Johnovi? Proč jej nepřizval k práci s jeho ženou nebo, pokud to považoval za nemožné, proč za daných okolností spolupráci s ním neodmítl?

Ale čtenář nezatížený profesionálními pohledy si pravděpodobně užije živý až naturalistický popis scén, v nichž násilí probíhalo, i pasáže, v nichž se autorka zamýšlí sama nad sebou, bez podobných starostí. A zcela jistě v textu najde mnohé inspirace k zamyšlení.

MUDr. Olga Kunertová
vedoucí Psychoterapeutického centra Gaudia o. p. s.,
pracuje mimo jiné s páry a rodinami, které se
potýkají s problémem domácího násilí

PŘEDMLUVA

Dianne Schwartz patří k nejodvážnějším lidem, jaké znám. Měla odvahu pohlédnout hluboko do svého nitra a prozkoumat lži a nepravdy, které během dospívání neustále slýchala. Dokázala pak najít své skutečné já, jež bylo tou hromadou lží zavaleno.

Dianne Schwartz je odvážná i v jiném směru. Je ochotná svůj příběh uveřejnit. V této knize nic nezatajuje a vypráví svůj příběh tak, jak se stal, nevynechává ani obavy, zmatek či špatná rozhodnutí. Doufejme, že její ochota otevřeně promluvit o svých zkušenostech pomůže ostatním lidem vystaveným týrání, aby si uvědomili, že nejsou sami a že je možné jim pomoci.

Proč se vlastně člověk nechá týrat? Otázka je prostá, ale nemá jednoduchou odpověď. Dianne nám odhaluje, jak obrovský zmatek měla v tom, kdo vlastně je a co si podle vlastního názoru zaslouží. To ji činilo vůči násilníkovi zranitelnější.

Pokud žena vyrůstala v rodině, která ji dokázala ocenit, je si vědoma vlastní hodnoty a nikdy by nezůstala s někým, kdo ji týrá. Odešla by v okamžiku, kdy by došlo k jakékoli formě fyzického násilí. Ale žena, která svou hodnotu nezná, zůstane – přesně jako Dianne.

Oběti obvykle vědí, že to, co se stalo, je špatné. Ale potom se rozběhne pomalý, zákeřný proces. Oběť nejprve začne uvažovat

o tom, jestli tyran nemá pravdu – třeba mu skutečně zavdala příčinu k násilí. Nakonec oběť přesvědčí samu sebe, že si za to opravdu může sama, a slíbí si (někdy to slíbí i tyranovi), že už tu chybu nezopakuje. Tyran tak získá právo tělesně ji napadnout pokaždé, kdy se mu zachce, protože oběť uznala, že odpovědnost nese ona.

Každá týraná žena se musí dozvědět a poznat rozumem i srdcem, že nechat se tlouct není v pořádku – tečka. Tady žádná omluva neexistuje. Žena, která je týraná, by si měla několikrát přečíst dvaadvacátou kapitolu (Jak uvažuje týraná žena). Dianne mistrně popsala destruktivní myšlenkové pochody oběti – žena se postupně utvrzuje ve falešných představách, z nichž se nakonec vybuduje celá zeď, a ta ji v pozici týrané uvězní.

Životní peripetie jednotlivých obětí týrání se různí. Pokud byla žena fyzicky nebo psychicky týraná už v dětství, připadá jí normální, že se stejného zacházení dočká i v dospělosti. Jiné oběti byly ve své původní rodině v pozici záchránkyně, a tudíž věří, že osobu, která je bije, ve skutečnosti zachraňují. Tyto oběti jsou ochotny zůstat s někým, kdo jim projeví trochu náklonnosti – byť od něj čas od času utrží ránu.

Každá oběť násilí by měla nahlédnout do svého nitra a zjistit, odkud se bere ochota takové jednání snášet. Váš život přece pro vás není tajemstvím. Odpovědi existují, pokud máte kuráž je hledat. Přestaňte ochraňovat jiné a samy si uvědomte, co se s vámi doopravdy děje. Potom nahraďte mytické představy o svém životě skutečností. Může to znamenat, že budete muset změnit životní styl, ale získáte to nejcennější, co může lidská bytost mít – své já, celistvé a poctivé k sobě samé.

Jako terapeut někdy používám jedno přirovnání, abych svým klientkám pomohl pochopit, co dělají. Požádám je, aby si představily, že právě zemřely a stojí před skupinou duší, které se k nim

zvědavě přihnuly a ptají se: „Co jsi udělala se svým životem?“ Musejí si představit, jak se budou cítit, když budou muset odpovédět: „Zůstala jsem s někým, kdo mě týral, protože jsem se bála odejít.“

Pak jim povím, aby si představily, jak se budou cítit, když budou moci říct: „Někdo mě hodně týral, ale nějak se mi podařilo odejít. Chvíli to bylo velmi těžké, ale při tom zápase jsem objevila svou pravou hodnotu jako lidské bytosti. Teď vím, kdo jsem, a vím, že je možné mě milovat, protože i já se mám ráda.“

Tím, že Dianne napsala svůj příběh, prokázala ohromnou službu každému, kdo se ocitl v pozici týrané osoby. Tato kniha je užitečná rovněž pro terapeuty, protože umožňuje nahlédnout do způsobu uvažování oběti týrání. Při jejím čtení se poučte z Dianniných chyb a zkušeností, k nimž dospěla. Pak udělejte to, co je správné *pro vás*.

Robert D. Mosby, Ph.D.
Gestalt Institute ve Phoenixu

ÚVOD

Živě si vzpomínám na den, kdy jsem se posadila k počítači, položila prsty na klávesnici a čekala, až se mi v hlavě objeví slova, která by mohla pomoci týranému člověku.

Celá léta jsem ignorovala velmi silný vnitřní hlas, který mi pořád dokola opakoval: *Piš, Dianne. Udělej to hned – přestaň to tajit a přestaň to odkládat. Víš, co máš udělat.* Pak jsem jednoho dne pracovala na zahradě a můj duch promluvil tak hlasitě, že už jsem to nemohla déle odkládat. Odhodila jsem zahradnické nářadí, umyla si ruce a vydala se na rok a půl dlouhou cestu, z níž se stala velmi radostná práce.

Proč dobrovolně a velmi podrobně popisuji před celým světem peripetie svého manželství plného týrání, a navíc se vystavuji případné kritice za to, že jsem o svém „ostudném tajemství“ raději nemlčela? Tím důvodem byl slib daný Bohu, že pokud mi pomůže utéct od mého agresivního manžela, uzdravím se a pak pomůžu jiným, kteří jsou ve stejné situaci.

Také jsem věděla, že se nemám za co stydět. Byla jsem *oběť*. Já netýrala jiného člověka – týraná jsem byla *já*. Během terapie jsem se naučila, že k uzdravení je nezbytné zbavit se pocitu hanby. Jelikož jsem se naučila také odpouštět, už netoužím pomstít se člověku, který mě týral, ani jeho rodině. Proto jsem některá jména změnila, abych chránila jejich soukromí.

Tato kniha je rozdělena na tři části. V první části vám popíši utrpení, které jsem s manželem zakoušela, aby si jiné oběti mohly uvědomit, že mám podobné zkušenosti jako ony. Otevřeně jsem popsala všechny svoje tehdejší myšlenky, pocity a mylná přesvědčení, aby každá z vás, která to čtete, věděla, že nejste sama.

Druhá část pojednává o mé cestě k uzdravení, kdy jsem docházela na terapii. Podrobně zde popisuji metody, které jsem při odkrývání svého nitra používala. S pomocí svého terapeuta a vlastního odhodlání jsem nakonec dokázala vymést ze svých sklepů pavučiny a pročistit zmatek, které mě držely v pozici týrané osoby jako v pasti, ať už šlo o poměry v mém manželství, nebo v původní rodině. Věřím, že to, co jsem se naučila při terapii, pomůže i vám pochopit a přijmout sebe samu bez odsuzování.

Poslední část knihy ilustruje skutečnost, že uzdravování je proces, který neustále pokračuje. Uvědomila jsem si, že nikdy nepřestaneme růst a učit se, ale můžeme být postupem času silnější a poučenější. Ukážu vám, co jsem se naučila já, abyste také dokázaly najít své životní poslání, které povede ke skutečnému štěstí a osobnímu naplnění.

Až budete číst následující stránky, naslouchejte svému vnitřnímu hlasu, který k vám bude promlouvat. Nikdy vás nezavede na scestí, naopak *vždycky* bude vaším milujícím průvodcem na cestě, kterou byste se měly dát. Potom využijte nové znalosti k tomu, abyste vykročily z bludného kruhu a žily spokojený, plodný a báječný život – přesně jako já.

Bůh vám žehnej.
Dianne Schwartz

PROLOG

Tísňová linka: Co potřebujete?

Volající: Prosím vás, pomozte mi. Manžel mě bije! Mohli byste k nám domů poslat policistu? Moje adresa je Dubová ulice číslo 1721.

Tísňová linka: Jsou u vás doma nějaké zbraně?

Volající: Ne. Prosím. Jsem vyděšená. Je hrozně agresivní, když se rozzlobí.

Tísňová linka: Snažte se zachovat klid. Posílám na vaši adresu policistu.

Volající: Počkejte... rozmyslela jsem si to. Nepotřebuji pomoc.

Tísňová linka: Nepotřebujete pomoc?

Volající: Ne. Zbytečně vyvádím. To dělám vždycky. Jsem hysterická. Moje chyba. Budu v pořádku.

Tísňová linka: Nechcete, abych k vám domů poslala nějakou pomoc?

Volající: Ne, opravdu, jenom jsem se nechala unést.

Tísňová linka: Pokud skutečně potřebujete pomoci, řekněte nějaké číslo mezi jedničkou a pětkou.

Volající: Tři.

Část I

Noční můra zvaná domácí násilí

ZAČÁTEK KONCE

Tohle se mi určitě jenom zdálo. Něco takového se mi přece nemohlo stát. Připadalo mi to jako noční můra. Přitom to začalo jako báječný den plný pohody. Co se zvirtlo?

Byli jsme na zahradní párty u bazénu, abychom se v letním vedru trochu osvěžili. Seděla jsem u bazénu se skupinou lidí, kteří byli Johnovými přáteli – a teď už i mými přáteli, protože před měsícem jsme se s Johnem vzali. Původně to vypadalo, že si ten den budeme akorát máchat nohy v chladivé vodě a probírat plány na výlet hausbótem. Bylo příliš velké horko, než abychom si grilovali steaky, takže jsme jen tak klábosili a čekali, až přestane slunce tolik pražit.

Jeden z hostů, jmenoval se Scott, si rád dobíral druhé, stejně jako já. Když se tahle parta sešla, vždycky jsme si ze sebe stříleli a navzájem se poštuchovali. Jelikož jsme se oba cítili trochu odstrčení (byli jsme v této skupině dávných přátel „nové přírůstky“), pokaždé jsme na podobných společenských akcích drželi při sobě. Byl ve skupině jediný svobodný, ale později večer měla přijet jeho přítelkyně Karen. Zatím mě několikrát hravě pošplíchal vodou, než jsem z bazénu vylezla a odešla do domu na toaletu.

Když jsem si umyla tvář, abych se ochladila, otevřela jsem dveře od koupelny a zjistila, že za nimi na mě čeká můj manžel.

„Jedeme domů,“ oznámil mi a vypadal, že se vzteky sotva ovládá. Napadlo mě, že se něco stalo, když jsem odešla od bazénu nahoru.

„Co se děje?“ zeptala jsem se ho. „Vypadáš hrozně rozčileně.“

„Řekl jsem, že jedeme domů. Seber si kabelku a sklapni!“

Odešla jsem do obývacího pokoje a pustila se do hledání kabelky. Viděla jsem, že ostatní stále sedí u bazénu, a nezdálo se, že by se stalo něco nezvyklého. Měla jsem pocit, že se chystáme vytratit bez vysvětlení. Pověděl jim John, že se něco stalo, i když já neměla o ničem tušení?

„Nemyslíš, že bychom měli Jackovi a Carle říct, že odcházíme?“ Připadalo mi nezdvořilé jen tak odejít a John si vždycky dával záležet na dobrém společenském vystupování. Takové chování se mu vůbec nepodobalo – vytratit se z párty a s nikým se nerozloučit.

John otevřel hlavní dveře, zůstal mezi nimi stát a jenom na mě zamračeně hleděl. Bylo jasné, že mi nehodlá odpovédět na žádnou otázku. Něco mi říkalo, abych zůstala zticha a šla k autu. Pokud se chytil s některým z chlapů nebo jestli tam zaznělo něco, co ho rozčílilo, nejspíš o tom nebude chtít mluvit, dokud neodjedeme. Ale pokud jsem věděla, John se nikdy s žádným přítelem nepohádal.

Minuli jsme několik bloků a John mi stále neřekl ani slovo. Možná přemýšlel nebo měl příliš velkou zlost, než aby mluvil. Zůstala jsem zticha a snažila se pochopit, co se stalo. Ujeli jsme několik mil, než jsem se ho zeptala.

„Johne, co se stalo? Co tě na té párty tak hrozně rozčílilo? Ještě nikdy jsem tě neviděla tak rozzlobeného.“

Pozoroval jsem ho, jak zatíná zuby. Po opáleném obličejí mu stékal pot. „To *ty* – *ty* ses tam předvedla! Ponížila jsi mě před mýma kamarádama!“

Zmátlo mě to. V duchu jsem si začala celou zahradní párty přehrávat. Udělala jsem něco, co jsem si neuvědomila? „Já? Co jsem udělala?“

„No jo, budeš si hrát na nevinátka? Tak za první seš opilá!“ Řídil a přitom na mě řval.

Opilá? To jsem určitě nebyla. Chovala jsem se jako opilá? Pokud jsem mohla soudit, tak ne. Byla jsem naprosto střízlivá. Pobyli jsme na party jenom hodinu a nedopila jsem ani jednu skleničku.

„Ne, Johne,“ bránila jsem se, „nejsem opilá a ty to víš. Musíš mít jiný důvod.“

Seděli jsme v Johnově exkluzivním sportovním autě. Bylo malé a John křičel tak nahlas, až mě bolely uši. Začal na mě chrlit proud sprostých, ponižujících nadávek. V životě jsem už zažila leccos, ale žádný muž mi ještě nikdy neřekl tak strašné věci.

Bydleli jsme ve velkém městě a právě se ocitli ve čtvrti, kde jsem to neznala. Ze strachu, že by mě mohl John vyhodit z auta a musela bych jít pěšky, jsem mlčela. Jak jsem tak hleděla na svoje ruce složené v klíně, zrak mi padl na zbrusu nový snubní prsten. Stáhla jsem si ho z prstu a John to uviděl.

V tu ránu mi vytrhl prsten z ruky. „Kdo si myslíš, že seš, že si ten prstýnek sundáváš? Kdo by tě vůbec chtěl za manželku? Měl jsem mít víc rozumu a nebrat si za ženu takovou kurvu, jako seš ty!“

Stáhl okénko a chystal se prstýnek vyhodit na rušnou ulici. Prsten za sedm tisíc dolarů! Ustrašeně jsem mlčela.

Rozmyslel si to a okénko zase zavřel. Vhodil prsten do popelníku v autě a zaječel: „Ten prstýnek byl pro tebe až moc dobrý! Nemáš úroveň, abys ho mohla nosit!“

Zaplavil mě známý pocit. Měla jsem dojem, že jsem se ocitla v minulosti, jako bych to s Johnem už kdysi zažila, ale přičetla jsem to strachu a šoku.

Nakonec John ztichl. Srdce mi bušilo tak prudce, že jsem ho slyšela až v hlavě. Byla jsem zmatená, ale taky rozzlobená a strašně vyděšená. Chtěla jsem se jen dostat domů, sbalit si pár věcí a někam před tím jeho vztekem utéct.

Když John zajel do garáže, měla jsem ruku na klíce dveří, abych se od něj dostala co nejrychleji. Když jsme vešli do domu, zamířila jsem do ložnice a začala pakovat věci, které budu potřebovat na několik dní. Neuvědomila jsem si, že šel za mnou.

Popadl mě za ramena a prudce mě k sobě otočil. Vůbec jsem ho nepoznávala! Oči měl skoro skelné a v koutcích úst se mu tvořila pěna. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

„Odcházím. Nezůstanu v jednom domě pohromadě se šilencem!“ Odtáhla jsem se a balila dál.

Znovu mě hrubě chytil za ramena a přinutil mě, abych se na něj podívala. Potom mi plivl do obličeje! Ohromeně jsem strnula, až jsem ztratila řeč, a slina mi zatím stékala po nose. Neznala jsem nikoho, kdo by zažil podobné zacházení. Cítila jsem se jako zvíře, které se chystá bojovat o život. Bylo to otřesné a ponižující, jako bych vůbec nebyla člověk.

„Jak se mi opovažuješ vyhrožovat, že odejdeš, když jsi mě ponížila přímo před mými přáteli? Nikam nepůjdeš, dokud ti sám neporučím!“

Připadala jsem si jako vězeň, ale zdálo se mi důležité dopídit se toho, z čeho mě vlastně obviňuje, už jen proto, aby se uklidnil. „Jak jsem tě ponížila, Johne? Co přesně jsem udělala, že na mě tak vyjízdíš?“

„Povídala sis se Scottem. Vybrala sis k flirtování jedinýho svobodnýho chlapa z celý party.“

Kvůli tomu mi nadával a plivl do tváře? Za normálních okolností bych se tomu zasmála. Jenže tohle normální nebylo. John se přestal ovládat – a kvůli nevinné, zanedbatelné věci.

„Ale no tak, Johne. Víš sám, že jsem neflirtovala. Proboha, Scott mě vůbec nezajímá. Podle mě se z nějakého důvodu cítíš nejistý a vybíjíš si to na mně. Žárlivost je *tvůj* problém, ne můj.“

V tu ránu přeběhl pokoj, strčil mě do koupelny a mrštil mnou o zeď. Chytil mě kolem krku a začal mě škrtit. Nemohla jsem dýchat, a jak jsem se snažila vyprostit, cítila jsem, jak mi při tom boji o vzduch vystupují žíly na čele.

„To *ty* jsi můj problém, ne žárlivost! Měl bych tě zabít, ale nestojíš mi za to!“

Když konečně odtrhl ruce a odešel, svezla jsem se po stěně na podlahu, rozbřečela se, lapala po vzduchu a dusila se. Snažila jsem se vymyslet, jak se dostanu z domu.

Hlavní dveře nepřipadaly v úvahu. Cestou k nim bych musela projít asi na tři metry od Johna, protože jsem ho slyšela z obýváku, kde trískal věcmi. Zadní dveře vedly na malý obezděný dvorek, ale branka ven byla zamčená kódovým zámkem. Kromě toho, kdyby mě chytil při pokusu o útěk, sousedé by slyšeli rozruch a já bych takovou ostudu nesnesla.

John se vrátil do ložnice a nesl moji kabelku – tu kabelku, kterou jsem jednou při společných nákupech obdivovala, a on mi ji tedy koupil. Dnes ji vysypal na postel, začal se obsahem probírat a všechno, co mi dal, si vzal – i rtěnku. Připomínal mi malého kluka, který si bere svoje hračky, protože ho sousedovic děti naštvaly. Z mého kroužku na klíče sundal i klíč od domu a auta.

Potom jako blázen začal běhat v kruhu a hledat něco, co by mohl zničit, až našel šekovou knížku z mého obchodu. Ve vzteku začal šeky vytrhávat a škubat jako šílený. V životě jsem neviděla člověka, který by se takhle přestal ovládat, ale nejvíc jsem se bála toho, co by mohl udělat vzápětí.

„Staráš se akorát o ten svůj pitomý obchod!“ Zřejmě zapomněl, že právě díky tomu obchodu můžeme platit účty a máme co dát do talíře. John byl donucen odejít do předčasného důchodu ze společnosti, kde byl zaměstnaný pětadvacet let, takže kromě výnosů z jeho investic byl pro nás můj obchod jediným zdrojem příjmů.

S pláčem jsem ho začala prosit, aby přestal. „Johne, prosím tě! Jenom si vezmu pár věcí a přespím jinde. Můžeme si popovídat, až se všechno uklidní,“ žadonila jsem.

Tím jsem jenom přilila olej do ohně. Nic, co jsem řekla, k němu nedolehlo. Ze zkušenosti jsem věděla, že umím s rozčileným člověkem mluvit tak, že se obvykle uklidní, ale John můj hlas prostě neslyšel.

Přeběhl ložnici a popadl mě za vlasy. Strhl mě na kolena a začal mě mlátit pěstmi do hlavy. Začalo mi zvonit v uších a v hlavě mi dunělo bolestí. Jak jsem se snažila uhýbat, roztrhla jsem si blůzu.

„Přece si nemyslíš, že tě teď nechám odejít k nějakému jinému chlapovi, co? Ty seš teda děvka!“ křičel a dál mě mlátil. To už jsem si byla docela jistá, že mi hrozí smrt.

Když mě odstrčil, schoulila jsem se, abych si chránila břicho. Byla jsem ale hloupá, když jsem si myslela, že mi tato poloha pomůže. John se ohnal nohou a kopl mě. Bolest byla tak strašná, že mi vyrazila dech. Pokusila jsem se vykřiknout, ale jenom jsem zalapala po dechu.

„Johne, prosím. Něco jsi mi asi udělal! Prosím tě, přestaň!“ Věděla jsem, že musím mít nějaké vnitřní zranění, když to tak hrozně bolí.

„Na to sere pes, ty běhno! Zasloužíš si, když se ti ubližuje. Je mi z tebe zle. Myslíš, že mě zajímá, jestli tě něco bolí, nebo ne?“ Dál mě kopal, až jsem otupěla.

Pak mě znovu chytil za vlasy a kamsi táhl po podlaze. Otevřel vchodové dveře a vyhodil mě na chodník před domem. Ten šok

byl pro mě stejně hrozný jako bolest. Viděla jsem se ležet na betonu, jako bych se na sebe dívala cizíma očima. To jsem nebyla já, kdo tam ležel jako hromádka hadrů. Byla to nějaká cizí paní, kterou právě zmlátil manžel, i když mají sotva měsíc po svatbě. Ta pohmožděná a zakrvácená žena byla oběť, jenže já se jako oběť nikdy necítila. A nikdy cítit nebudu.

Věděla jsem, že John mě pozoruje špehýrkou, takže jsem se nehýbala. Bála jsem se totiž, že za mnou vyběhne. Kam bych se pak poděla? Přece jsem nemohla utéct k našim novým sousedům. Strašně jsem se styděla. Byla jsem vděčná jenom za to, že příchod k našemu domu zepředu chránila zídka, takže mě odtamtud nikdo nemohl zahlédnout.

Snažila jsem se jasně uvažovat, jenže vzhledem k tomu, co jsem právě zažila, to bylo skoro nemožné. Klíče od auta jsem měla mezi věcmi v kabelce, které vysypal na postel. Jak se k nim dostanu a jak odjedu?

Navíc mi přitěžovalo letní vedro. Cítila jsem, jak mi po břiše začíná stékat pot. Najednou se dveře otevřely. John mě znovu popadl za vlasy, vtáhl mě zase do ložnice a hodil na postel. Pak z pokoje odešel a já jen slyšela, jak se usazuje v obývacím pokoji na pohovku a zapíná televizi, aby se podíval na nějaký sportovní přenos.

Pomalů jsem se natáhla přes postel, abych si vzala důležité věci, které budu potřebovat, například řidičský průkaz – pro případ, že bych zemřela, jsem chtěla, aby někdo aspoň věděl, kdo jsem. Vsunula jsem klíče od auta a obchodu do kapsy u šortek a pak si vzala bezdrátový telefon. Odešla jsem s ním do rohu ložnice, co nejdál od obývacího pokoje. Zavolala jsem Robertě, své nejlepší kamarádce, jenže nebyla doma. Pak jsem si vzpomněla, že na víkend odjela. Co teď?

Věděla jsem, že bych měla zavolat policii, ale představa, jak před naším domem zastavují auta s rozsvícenými majáky, mě naplnila hrůzou. Taková ostuda! Bydleli jsme ve slušné čtvrti, kde se takové věci jako domácí násilí nedějí.

Raději jsem se tedy neponižovala a zavolala jiné přítelkyni, se kterou jsem kdysi pracovala. Debbie uvažovala mnohem logičtěji než já. Vždycky si všechno promyslela, než něco udělala, takže dodnes nedokázala pochopit, proč jsem si vzala Johna už po čtyřměsíční známosti.

Když Debbie telefon vzala, zašeptala jsem: „Potřebuji k tobě zajet. Teď nemůžu mluvit. Můžeš mi pomoci?“

Svým milým jižanským přízvukem mi odpověděla: „No jasně, zlato. Akorát musím dnes večer do práce, takže ti nechám klíč u sousedky. Řeknu jí, že tě má čekat. Připadáš mi nějak rozčilená. Proč šeptáš?“

Slyšela jsem Johna chodit po obýváku. „Povím ti to potom. Díky, Debbie.“

Vrhl se na mě tak rychle, že jsem neměla čas telefon vypnout. Srazil mě na zem a zabořil mi obličej do koberce. Nemohla jsem dýchat a připadalo mi, že se mi tím tlakem zlomí nos. Slyšela jsem praskat chrupavku.

„Voláš nějakému chlapovi, co?“ Cítila jsem, jak mi John dýchá na zátylek. „Nemůžeš se dočkat, až odjedeš a budeš s ním, co?“

Všiml si, že na posteli leží moje peněženka, vyskočil a začal v ní hledat telefonní čísla nebo vizitky. „Je to ten chlap, co jsem tě s ním viděl mluvit v obchodě minulý týden, že jo?“

S mužem, který se chová jako šílenec, jsem se nemohla rozumně domluvit. Jenom bych ztrácela čas, kdybych jeho obvinění popřela. Takže jsem pouze bezmocně přihlížela, když moji peněženku trhal.

„Poslouchej, Johne, myslím, že se potřebujeme uklidnit.“ Nemohla jsem říct *potřebuješ se uklidnit*, protože jsem se bála,

že bych ho rozzuřila ještě víc. Z nosu mi tekla červená a kapala mi na roztrhanou halenku. V puse jsem cítila sůl a krev. Nechtěla jsem, aby věděl, kam mám namířeno, tak jsem zalhala. „Pojedu k Robertě, přespím tam. Bude to tak lepší, než se nám vyčistí hlava.“

Kdyby ho napadlo jet za Robertou, nedozvoní se na ni, a tudíž ji nebude moci ohrozit.

„Nechci jet za žádným mužem. Chci prostě na chvíli odejít, než se všechno uklidní.“ Začala jsem se po centimetrech posunovat k hlavním dveřím.

John mě znovu popadl a hodil na podlahu, a znovu do mě začal kopat. Zvonil telefon, nebo mi zvonilo v uších od těch tvrdých ran? Z dálky jsem slyšela, jak se zapíná záznamník. „Ahoj! Dovolali jste se k Johnovi a Di. V tuhle chvíli nemůžeme k telefonu, takže po pípnutí zanechte vzkaz. Díky.“

Vzpomněla jsem si, jak jsme tu zprávu nahrávali a smáli se při tom, protože jsme to mockrát zkazili.

Volal Scott – ten muž, kterého John obvinil, že se mnou flirtuje. Slyšela jsem ze záznamníku jeho veselý hlas: „Hele, vy dva, kam jste se vypařili? Máme na grilu burgery. Zrovna mi jeden upadl na zem! Ten bude tvůj, John. Vraťte se, je tu sranda, pobavíte se!“

Kdyby jen Scott věděl, co se děje u druhého aparátu! Modlila jsem se, aby jeho hlas nevyprovokoval Johna k ještě horšímu násilí. Co když ho napadne, že Scott zavolal, jen aby mě tam znovu přilákal?

Už jsem Johnovy rány a kopance necítila – Bůh mi milosrdně nenaložil víc, než jsem dokázala unést. John náhle přestal a vrátil se do obývacího pokoje. Slyšela jsem ho, jak přepíná televizní kanály, jako by se nic divného nestalo! Prostě běžný den v naší domácnosti. Nevěděla jsem, jak to udělám, ale byla jsem odhodlaná se z domu buď dostat, nebo při pokusu o útěk zemřít. Nemínila jsem tu čekat na další dávku ran.

Lidské tělo já zázračné. I když prožíváme hroznou bolest, nějak dokážeme načerpat rezervní síly, abychom utekli z nebezpečné situace. V tu chvíli jsem na tuhle rezervní nádrž jela.

Vykoukla jsem ze dveří ložnice za roh. John se natáhl na pohovku. Počítala jsem, že když leží, bude mu trvat déle, než vstane, a tím mi poskytne víc času na útěk. Přesvědčila jsem se, že mám klíče stále v kapse, a na roztřesených nohou jsem se rozběhla k hlavním dveřím. Rozrazila jsem je a utíkala do garáže. Dveře, které do ní vedly, se pod mou vahou přímo rozlétly. V běhu jsem praštila do elektrického otvírání vrat a zamířila k autu.

Vskočila jsem dovnitř a jedním úderem do spínače jsem auto zamkla. John už stál u dvířek a pěstí bouchal do okna. Kdyby se v tu chvíli pokusil zavřít vrata od garáže, byla bych jimi projela. Byla jsem tak blízko bezpečí, že už bych se nezastavila.

Když jsem couvala s autem z garáže, zahlédla jsem souseda, jak pracuje na předzahrádce. Jakmile si ho John všiml, začal se usmívat, jako by se staral, abych s autem bezpečně vyjela na silnici – milující manžel.

PÁTRÁNÍ PO CHYBNÝCH ODPOVĚDÍCH

Celá zmatená a jako omámená jsem ujížděla k Debbie a při tom se mi vybavil jeden sen o Johnovi, který se mi často vracel. V tom snu jsem si najala soukromého detektiva, aby prověřil Johnovu minulost. Jakmile shromáždil všechny informace, přišla jsem za ním. Podal mi červenou složku a řekl: „Toto jsem zjistil o vašem manželovi.“ Otevřela jsem tu složku. Vyděsila jsem se a vyjekla: „Panebože!“

V tu chvíli jsem se pokaždé probudila. Protože jinak se mi nikdy žádné sny neopakovaly, připadalo mi to divné, znepokojivé. Při téhle noční můře jsem pokaždé měla pocit, že kdybych spala ještě o chvilinku déle, zjistila bych, jaké tajnosti ta složka obsahuje.

Tělo mě bolelo tak, že se mi těžko řídilo. Bolelo mě i sedět, takže jsem se musela zkroutit na bok. Dělal mi potíže udržet nohu na plynu, protože nohy se mi tráslly a dostávala jsem do nich křeče. Pohlédla jsem na sebe do zpětného zrcátka. Kolem nosních dírek jsem měla krustu zasychající krve. Dolní ret byl rozseknutý. Nos mi začal otékat. Nalíčení, jemuž jsem ráno věnovala tolik pozornosti, bylo rozmazané a samá šmouha.

Tohle byl zlý sen a já toužila se z něj probudit. Zmocnil se mě hrozně divný pocit. Jako bych se stala cizinkou ve vlastním městě, protože mi nic nepřipadalo stejné. Ulice, kterými jsem projížděla

každý den, vypadaly jinak a měla jsem dojem, že jsem se ocitla někde, kam nepatřím. Viděla jsem auta s rodinami, které někam jely. Oni byli normální – já ne. Měla jsem pocit, že se mi mozek zasekl na určité rychlosti, běží šíleným tempem dál a já s tím nemůžu nic dělat. Přece není možné, abych žila v takové hrůze! Nedokázala jsem pochopit, co se doopravdy odehrálo. Co se to pro všechno na světě právě stalo?

Když jsem přijela k Debbie, už v bytě nebyla, odjela do práce. Zaklepala jsem u sousedky na dveře, abych si vyzvedla klíč. Protože jsem se styděla za to, jak vypadám, nechala jsem si na očích sluneční brýle a sklopila hlavu.

Jakmile jsem se dostala do kamarádčina bytu, konečně jsem si dovolila rozplakat se. Co budu dělat? Byla jsem za Johna provdaná teprve měsíc! Co povím dětem? Tři už byly velké a na vlastních nohou, ale nejmladšímu Derekovi bylo teprve jedenáct.

Derek odjel na léto ke svému otci, ale čtrnáct dní před prázdninami jsem ho vytrhla ze známého prostředí a přestěhovala ho do Johnova domu, daleko od kamarádů. Do bytu, který jsem vlastnila, se nedávno nastěhovala moje nejstarší dcera Leisa s manželem Dennisem, takže tam jsem se vrátit nemohla.

Nechtěla jsem, aby děti nebo zaměstnanci v mém obchodě věděli, co se stalo. Všichni měli takovou radost, když jsem se vdávala. Tohle by mě hrozně pokořilo a zahanbilo.

Přiložila jsem si na ústa a nos ledový obklad a hledala u Debbie v lékárnice aspirin, abych ztlumila bolest a zmenšila otok. Napadlo mě, že teplá koupel by mi mohla ulevit, takže jsem si napustila vanu. Když jsem se však pokusila posadit, bolest byla nesnesitelná. Vylezla jsem z vany a raději se osprchovala.

Věděla jsem, že druhý den budu samá modřina. Nahoře na pažích už mi vystupovaly modročerné otisky prstů a brada s čelistí

mi fialověly. Hrudní koš bolel a píchalo mě v něm při každém nadechnutí. Vzpomínám si, že mě napadla divná otázka: *Je možné člověku zlomit rozkrok?* Ta část těla mě bolela nejvíc.

Hledala jsem u Debbie v koupelně a ložnici, až jsem našla malé zrcátko. Opřela jsem se jedním chodidlem o hranu vany, podržela zrcátko pod sebou a pátrala po zranění. Zhrozila jsem se! Nebylo divu, že bolest byla tak strašná. Celý rozkrok a vnitřní strana stehen byly oteklé a černé. Dokonce jsem rozeznala obrys podrážky boty, která mě zasáhla do boku.

Otráslo mnou zjištění, že moje ubohé tělo přetrpělo takové týrání. Ještě nikdy jsem nebyla tak hrozně pohmožděná a vystrašilo mě to. Vzhledem k tomu, jak to zabořelo, když mě John kopl, a jaké to mělo očividné následky, bylo jasné, že musím k lékaři.

Hledala jsem šaty, které bych si od Debbie půjčila na cestu do nemocnice, když jsem se najednou zarazila.

Co řeknu doktorovi na pohotovosti?

Byla jsem příliš hrdá, než abych přiznala, že mi to provedl vlastní novomanžel. Jaká nehoda by mohla způsobit tak hrozné podlitiny a zrovna v téhle části těla? Nemohla jsem zavolat rodinnému lékaři, protože on i děvčata, která u něj v ordinaci pracovala, byli moc šťastní, že jsem našla tak báječného muže a provdala se za něj. Budu se muset s touhle šlamastykou vypořádat sama.

Chodila jsem sem a tam, dokud se Debbie nevrátila z práce domů. Když se na mě podívala, řekla jenom: „No teda, zlato, co ti to provedl?“

Jelikož jsem si nemohla sednout, klekla jsem si, položila si hlavu k ní do klína a rozbrečela se jako dítě. Pak jsme si celé hodiny povídaly.

Až do té chvíle mi bylo Debbie vždycky trochu líto. Hodně tvrdě pracovala na tom, aby byla dokonalá žena, po níž budou muži

toužit. Každá knížka, kterou přečetla, se týkala randění a způsobů, jak získat muže, který vás zajímá. Jenže i tak se stalo málokdy, že ji někdo pozval na schůzku. Teď jsem ji začala vidět v jiném světle. Byla mnohem lepší než já – a taky mnohem moudřejší.

Debbie nakousla téma, které bylo podle ní zásadní: „Zlato, John se nikdy nedokázal přenést přes ten nucený odchod do důchodu, kam ho poslala jeho společnost. Nevím, proč ses tehdy tak nahnem rozhodla vdávat, nejdřív jste si měli vyřešit některé problémy.“

Kdo by se zabýval problémy? Člověk je zašoupl pod koberec v naději, že prostě zmizí.

Pokračovala: „Vy dva jste si měli popovídat o tom, jak bere to, že přišel o práci, i kdyby při tom jenom seděl u bazénu, mrskal do něho kostky ledu a vyléval si vztek.“

Tohle mi nedávalo smysl. K čemu by to bylo?

Debbie asi vycítila, že se v tom nějak ztrácím. „Snažím se ti říct tohle: možná že za to, co se dnes stalo, může napětí, které v Johnovi rostlo od chvíle, kdy ho vyhodili, ale on ho nijak neuvolnil. Možná zadržoval vztek a nakonec to nevydržel a skončilo to výbuchem, který namířil proti tobě.“

Já v té chvíli zoufale potřebovala nějaké vysvětlení, takže jsem se ho dychtivě chopila jako tonoucí, kterému někdo hodil záchranný kruh. Možná měla Debbie pravdu. Věděla jsem, že jsem se Scottem neflirtovala. Našel si John tak vzdálenou záminku, aby si vybil vztek kvůli vyhazovu? Smutné bylo, že jsem si dokonce začala namlouvat, že jsem přece jen možná byla opilá. Třeba jsem pak v opojení alkoholem provedla něco, čím jsem Johna nevědomky ponížila.

Sice jsem nechtěla nijak omlouvat Johnovo jednání, ale cosi ve mně mě nasměrovalo na tuto cestu. Srdce mi říkalo: „Asi by ses měla snažit ho pochopit a odpustit mu. Tohle se přece nikdy předtím nestalo a už se nikdy nestane. Jestli mu odpustíš, nebudeš

se muset znovu stěhovat nebo se rozvádět. Ušetříš si tím spoustu ostudy.“

Hlava mi říkala něco úplně jiného: „Nezasloužíš si, co ti John provedl. Ten chlap je šílený! Copak dokážeš zapomenout, jak ti nadával a jak tě mlátil a kopal? Koho zajímá, že si jenom možná vyléval vztek? Jestli se k němu vrátíš, jsi větší blázen než on.“

Povídaly jsme si s Debbie celou noc. Ale pak udělala něco, co mi připadalo hodně divné. Když si vyslechla podrobnosti mého příšerného zážitku, zeptala se mě: „Nechceš, abych Johnovi zavolala? Aby věděl, kde jsi, a nedělal si starosti?“

V úžasu jsem na ni zůstala koukat. „Tak za prvé,“ začala jsem, „pochybuji, že si dělá starosti. A jestli ano, tak si trochu strachu zaslouží.“ Kousíček mozku, který byl schopen jasného uvažování, pochopil, že Debbie si to stejně jako já nechce s Johnem příliš rozházet.

To už jsem byla emocionálně úplně vyčerpaná. Debbie mi ustlala na pohovce a řekla mi, abych se pokusila usnout. Vzala jsem si další dva aspiriny a snažila se odpočívat, ale připadala jsem si divně. Byla jsem vdaná velmi krátce a podívejte se na mě – spím na pohovce u kamarádky, protože mě můj manžel zmlátil. Byla to hodně zvláštní, neskutečná chvíle. Byla bych nejradši, kdybych prostě nemusela dál dýchat a umřela.

Spánek nepřicházel. Pokaždé, když jsem se pokusila otočit, mi tělem projela bolest a já se rozplakala. Mozek mi pořád jel naplno a nepřestával se ptát. Čekala mě dlouhá, bolestná noc.

Napadlo mě, copak asi dělá John. Litoval toho? Měl výčitky a cítil se hloupě? Nebo pořád ležel u televize, díval se na sport a na násilí, které se u nás odehrálo, si ani nevzpomněl?

Druhý den ráno jsem si od Debbie půjčila nějaké oblečení. Musela jsem pracovat ve svém obchodě s mléčnými výrobky

a v žádném případě jsem se tomu nemohla vyhnout. Nezaškolila jsem žádného zaměstnance v tom, jak se obchod otevírá, a my dva s Johnem jsme obchod otvírali od svatby každé ráno společně.

Půjčila jsem si od Debbie i líčidla a pokusila se zamaskovat otoky kolem úst a na čelisti. Nos jsem měla trochu opuchlý, promodralý a hrozně bolel. Když jsem se pokusila posadit, pořád jsem cítila velkou bolest. Oproti včerejšímu večeru to bolelo snad dvojnásobně, pokud to vůbec bylo možné. Nejedla jsem a nedokázala jsem se přinutit něco spolknout. Zvedal se mi žaludek a hlava mi třeštila. Moje pocity byly stejně bolestné jako signály, které vysílalo moje tělo.

Neměla jsem na Johna vztek a nemohla jsem přijít na to proč. Proč jsem nezuřila? Proč jsem byla hrozně smutná, místo abych měla vztek, že moje práva jako lidské bytosti někdo takhle pošlapal? Určitě bych měla mít vztek, ale z nějakého důvodu jsem ho nedokázala v sobě probudit. Zuřila jsem, že můj život nabral tak děsivý obrat, ale nezuřila jsem přímo kvůli utrpenému násilí.

Dnes vím, že jsem tehdy byla v hloubi duše přesvědčená, že jsem ten výbuch přece jen zavini-la já. Nemohla jsem se zlobit, protože stud byl mnohem silnější. Hanba přehlušila všechny ostatní city. Co jsem to byla za člověka, že jsem dokázala v Johnovi probudit něco tak děsivého? Vlastně jsem se hrozně styděla za to, co jsem způsobila.

Vždycky jsem měla společenskou povahu, i když jsem se většinou snažila působit jako tichá puťka. Toužila jsem být jako slečna Melanie v *Jihu proti Severu*, ale zřejmě jsem se chovala spíš jako Scarlett O'Harová.

Ráda jsem se smála a žertovala. Nebyla jsem nijak rozjívená – jenom otevřená, extrovertní. Teď to vypadalo, že mi tahle vlastnost přivodila pořádnou patálii. Samozřejmě že si John musel myslet, že

se Scottem flirtuji! Budu muset změnit svoje chování. Ztrapňovala jsem jak Johna, tak sebe.

Rodiče mi vždycky říkali, že největší problémy v rodině dělám já. Byla jsem průšvihářka, shnilé semínko, které znehodnotilo rodinnou úrodu. Nejenže jsem jim zničila život, ale zkazila jsem život i sestře. A teď tohle! Našla jsem si naprosto skvělého muže a tomu ničím život také.

Přijela jsem do obchodu a pustila se do ranních povinností. Podle toho, jak unavená a rozbolavělá jsem se cítila, jsem věděla, že bych měla ležet v posteli, a ne se držet na nohou a chodit, ale musela jsem ráno odpočítat hotovost a rozdělit ji do pokladen.

Pak jsem uslyšela, jak se otevřely zadní dveře. Jelikož jsem vždycky zadní dveře v obchodě zamykala, musel to být někdo, kdo má klíč. Otočila jsem se a uviděla tam stát Johna. Krve by se ve mně nadořezal. Nevěděla jsem, jestli mám ječet, schovat se nebo brečet.

PŘEHLÍŽENÍ OČIVIDNÉHO

Netušila jsem, jakou má John náladu. Pořád má vztek? Lituje něčeho? Vzala jsem si muže, kterého jsem ve skutečnosti vůbec neznala. Podle výrazu v jeho tváři jsem nedokázala odhadnout, co si asi myslí. Vykročil ke mně.

Ustrašeně jsem začala couvat k hlavním dveřím.

„Panebože, co jsem to udělal?“ zasténal, když se ke mně blížil. „Ty se mě bojíš. Ublížil jsem jediné ženě, kterou jsem v životě miloval! Podívej se na to: bojíš se vlastního manžela.“

V tu chvíli jsem cítila něco mnohem horšího než strach. Sotva jsem dokázala dýchat. Byla jsem s Johnem sama a věděla jsem, že k předním ani zadním dveřím nedoběhnu. Začala jsem blufovat, abych se z té situace dostala. „Jestli se ke mně přiblížíš, budu ječet. V okolí chodí strážníci. Uslyší mě.“

„Nedivil bych se, kdybys ječela. Zasloužím si, aby mě policie odvedla a zavřela do basy. Přišel jsem tě poprosit, abys mi odpustila. Celou noc jsem oka nezamhouřil a snažil se přijít na to, proč jsem ti provedl něco tak hrozného.“

Vzpomněla jsem si, jak ležel na pohovce a díval se na zápas. Opravdu litoval toho, co udělal?

Pokračoval ve vysvětlování. „Dianne, ty jsi tak milá, laskavá osoba. Nezasloužíš si, co jsem ti udělal. Prostě jsi mě tak hrozně